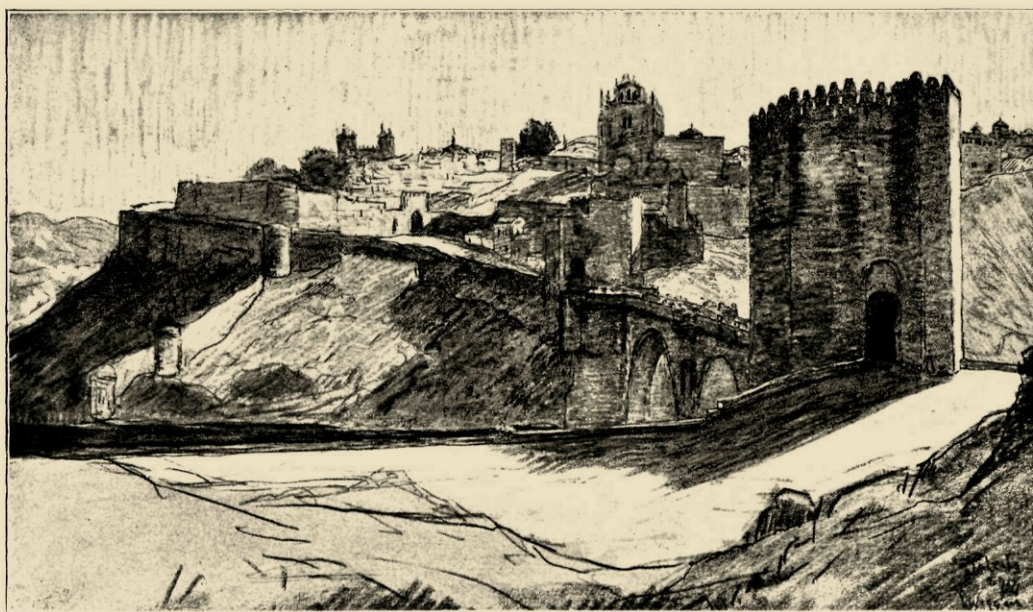

Herinneringen aan Spanje.

uiterlijk, waant men er binnen niet die gracieuse hoefijzerbogen, die venstertjes, gedekt door marmeren platen, welke geheel à jour bewerkt zijn. Aan deze kleine moskee grenst een der stadspoorten, de Puerta del Sol, dateerend uit de middeleeuwen. Van de transen af ziet men ver over de dorre, goudbruinkleurige golvende bergen, waarover als witte lijnen de breede heirwegen zich strekken, waar de eenzaamheid bij tijden zal worden onderbroken, wanneer uit het volk reizigers in kleurige kleederdracht, op hun ezels gezeten, de karabijn op den schouder, andere

meer gelijkend op een feesthalle, dan op een bedehuis. Van terzijde komt men in de kruisgangen van het klooster der kerk. Heerlijker gothiek is in Spanje wel niet te vinden.

Helaas brengt de restauratie weer nuchterheid, maar weldra vergeet men dat en kostbaar glanst het blanke marmer van de schoongevormde gewelven. Pijlers, bogen, wanden, alles is in de zuiverste en nobelste gothiek. De vensters zijn luchtig en sierlijk en talloze kleine figuren van vorsten en heiligen vullen de ruimten tusschen de bogen en elk figuur is een kunstwerk. Deze kruis-

GEZICHT OP TOLEDO, MET DE ST. MARTINSBRUG OP DEN VOORGROND.

dorpen of steden wenschen te bereiken.

Aan de steile helling, die afloopt naar de Taag aan het einde der stad, staat de San Juan de los Reyes, gesticht door de katholieke koningen na hun overwinning bij Toro. Daar echter bij de overwinning van Granada deze stad vorstelijke hoofdplaats werd, is deze kerk nooit tot een eind gebracht. Door schilderachtige ligging, door eenvoud en mooien poortingang, maakt deze kerk uiterlijk een harmonischen indruk. Binnen is het dwarschip overrijk aan in witte kalksteen uitgevoerde ornamenten en beelden. Zwaargevleugelde adelaars dragen groote wapens, spelende kinderfiguren versieren de wanden in blijde lichtheid en maken de heldere ruimte bijna

gang omsluit een verwaarloosden kleinen hof. De precieuze rijkdom van deze eenzame en verlaten kloostergang vormt wel een tegenstelling hiermede. In verbeelding bevolkten we weer het klooster, zagen er de machtige kerkvorsten, de wanden op feestgetij behangen met kostbare tapijten. We zagen den wierook omhoog dwarrelen langs de wanden der kerk en Ferdinand en Isabella in heerlijk gekleurde gewaden traden binnen de ruimte, geleid door priesters in carmozijn, roode en violette mantels. De zon schijnt in den welverzorgden hof. Ook nu scheen de zon, maar de praal, die van de wanden straalde, leek een onecht en vreemd ding. Wel ligt de tijd van Toledo's